

Első fejezet

– Amikor visszatekintünk a Birodalom ellen vívott háborúra, amely milliárdok életét követelte, néha talán úgy érezzük, semmi sem éri meg, hogy ilyen szörnyű árat fizessünk érte. De amikor azokra gondolunk, akik odavesztek, emlékezzünk rá, hogy az igazságért haltak meg. A szabadságért. Azért a csodás békéért, amelyben mi most élünk! – mondta zengő hangon Tai-Lin Garr szenátor, és széttárta a karját, mintha a keblére akart volna ölelni mindent: a ragyogó napsütést, a kéklő égboltot, a több ezer teremtményt, akik a világaik színes zászlói alatt sorakoztak fel. A mozdulatától sokan érezték azt, hogy az Új Köztársaság minden szépsége és ígérete ott lebeg felettük. – Ez az, amiért harcoltunk!

Mindenki tapsolt, és sokan éljeneztek.

Leia Organa szenátor is tapsolt, de közben arra gondolt: *Kár, hogy széthullik az egész.*

A vendégek többsége – az a rengeteg polgár, akik elutaztak a Hosnian Prime-ra, hogy részt vegyenek az ünnepségen és az azt követő koncerten – a szolidaritás és az erő jelének láthatta azt, hogy rengeteg szenátor ül a lelátókon kisebb-nagyobb csoportokban. Számos bolygó képviseltette magát, a Magvilágoktól kezdve a Külső Gyűrű-beli világokig. Az emberek tarka köpenyt és a saját kultúrájuk díszruháit viselve figyelték az eseményeket. Mellettük és közöttük különféle teremtmények foglaltak helyet, az aqualish-októl kezdve az ithorikig, a hatalmas szemű mon calamariktól kezdve a bundás testű, apró termetű ashaftáig. Egy külső megfigyelő bizvást hihette azt, hogy tökéletes az egység. Leia azonban érzékelte a láthatatlan választóvonalat: centrista szená-

torok az egyik oldalon, a néppártiak – mint ő maga is – a másikon. A rés nem látszott, de filozófiai értelemben létezett, és napról napra szélesebbre nyílt. Félő volt, hogy hamarosan szakadékká tágul és mélyül, méghozzá olyan mélyé válik, hogy látni lehet majd, milyen törékeny a béke.

Fejezd be! – intette magát Leia, és rákényszerítette magát, hogy pozitívan gondolkodjon. Racionálisan. A galaktikus politikában mindig is léteztek pártok, frakciók, csoportosulások. Ezen nem lehetett változtatni. De szerencsére nem minden ideológiai konfliktus vezetett teljes kormányzati összeomláshoz.

Ám a ceremónia fényes felszíne alatt lappangó problémák a Birodalmi Szenátus végnapjaira emlékeztették Leiát. Az udvarias szavak mögött fenyegetés rejtőzött, és egyik világ lakói a legkevésbé sem bíztak a másik világokon élőkben. A hangulat túlon túl ismerős volt...

De a Birodalmi Szenátus legalább hozott döntéseket – kesergett magában Leia. – *Hát nem különös? Ezúttal a történelem nem ismétli önmagát.*

A rendezvény egyetlen vonásában lelte örömét: abban az új szoborban, amelynek a leleplezésére összegyűltek. A hetven méter magas alkotás jelucani ködkőből készült, ami nappali fénynél áttetsző volt, és csillogott, akár a gyémánt, míg sötétségben opállossá vált, és szürkészöld színezetet öltött. Mialatt Tai-Lin befejezte a beszédét, és kitört a taps, felhő vonult át a nap előtt. A ködkő már nem sziporkázott, így láthatóvá váltak a szobor legapróbb részletei is. Bail Organa az Alderaan kormányzójának hivatali öltözetében állt ott, az egyik karját a polgárok felé nyújtva. Az arcát pontosan és féltő szeretettel alakították ki, mint egy bensőséges portrét. Leia a merev arcot fürkészve arra gondolt, hogy a szenátorok és a világok ugyan sok mindenben nem értenek egyet, de legalább az apja hagyatéka fennmaradt.

Tai-Lin odabiccentett neki, és visszakormányozta a helyére a lebegőplatformját. Az ünnepélyeken még manapság is engedélyezték ezeket az eszközöket, de a szenátusban való használatukat a gőg jelének tekintették. A szenátor a biccentésével egyfelől azt jelezte Leiának, hogy ő következik, másfelől bátorításnak

szánta. Leia gyorsan rámosolygott a férfirra, és megnyomta a gombot, amivel elindította a saját platformját a nyílt terület felé, illetve aktiválta a mikrofonjait. Hamarosan a sokaság figyelmének középpontjába került, és a meleg szellő meglebegtette kék és fekete köpenyét.

– Nem csupán szenátorként állok önök előtt, hanem Bail Organa lányaként is – kezdte tiszta, erős hangon, ami semmit sem árult el a kételyeiből. – Minden, amit a politikusi pályafutásom során tettem, azokban a felbecsülhetetlen értékű tanításokban gyökerezik, amiket az apámtól hallottam a bátorságról. Az erőről. A vezetésről.

Pontosan tudta, hogy a vezetés az, amire a szenátusnak nagy szüksége lenne pillanatnyilag. Mon Mothma a hivatali ideje lejártá után is jelentős befolyással bírt, egészen addig, amíg megbetegedett. Utóbb derült ki, hogy nagyobb volt a befolyása, mint azt korábban Leia gondolta. És mert nem volt senki, aki a filozófiai különbségeket áthidalva konszenzust teremtett volna, az a politikai folyamat, amellyel kialakították az Új Köztársaságot, kezdte megmutatni a gyenge pontjait.

Mialatt körös-körül a zászlók vidáman lobogtak a szélben, Leia folytatta:

– Apám az Alderaan kormányzója volt egy olyan időszakban, amikor sötétség tört rá az egész galaxisunkra. – Az elpusztított bolygó neve hallatán mindenki elcsendesedett. Leia úgy tett, mintha nem vette volna észre. Olyan magasan lebegett a több százezer teremtményből álló tarka tömeg felett, hogy nehéz volt kapcsolatot teremtenie vele, de azért megpróbálta. – Apám segített Mon Mothmának létrehozni a Felkelők Szövetségét, közben derekasan harcolt, hogy megőrizze azt a csekély önállóságot és hatalmat, ami megmaradt a Birodalmi Szenátusnak. Nem lehet kétséges, hogy tovább harcolt volna a mi lázadó katonáink oldalán, ha a halál nem ragadta volna el a szülőbolygóm pusztulásakor.

– Abban a kiváltságos helyzetben vagyok, hogy ismerhettem őt, részben mint a vezetőmet, részben mint az apámat. Büszkén gondolok arra, hogy milyen bátran küzdött Palpatine zsarnoksága ellen, de mindig mosolygok, amikor eszembe jut, hogy hogyan szo-

kott leülni a padlóra, hogy babázzon az ő kicsi lányával. – A tömegből barátságos nevetések hallatszottak.

Ez jó – állapította meg magában Leia. Felkeltette a hallgatói érdeklődését, és megnyerte őket magának. Eljött a pillanat, hogy kimondja azokat a szavakat, amiket sokan nem akartak hallani.

– Sok mindent megtanított nekem a politikáról, a vezetésről és a háborúról, de mindenekfelett megtanította azt, hogy az eszményeinkért nem lehet túl nagy árat fizetni. Bail Organa készséggel meghalt volna, ha ezzel előidézheti a Birodalom bukását. Hitt az Új Köztársaságban, hitt az igazságos és tisztességes kormányzatban, és hitt a törvény előtti egyenlőségben. – Ezrek kezdtek tapsolni, és Leia kivárta, hogy elüljön a lárma, majd tovább beszélt: – Apám hitt az egységben, és tudta, hogy az egység ára a kompromisszum. Mon Mothma, az ő legkorábbi és legkitartóbb szövetségeseinek egyike, osztozott ezekben a nézetekben, és ezeket alkalmazta, miután főkancellár lett. Azt akarta, hogy az Új Köztársaság világi találja meg az egyensúlyt, és mindig a közös platformot kereste, ahol együtt dolgozhatunk egy szebb jövő megteremtésén.

A polgárok ismét tapsoltak, de most jóval visszafogottabban, mint az imént. A néppártiak és a centristák manapság szinte csak egyvalamiben értettek egyet: a kompromisszum a gyengéknek való.

Leia felnézett a szoborra, és elképzelte, hogy egyenesen Bail Organához beszél, mialatt folytatta:

– Az apám egy minden másnál értékesebb hagyatékot adott nekünk: a galaktikus békét. Mi, akik összegyűltünk itt ezen a napon, a felelősséget is megörököltük. A mi felelősségünk, hogy ez a béke fennmaradjon. Csak így tudunk méltó módon tisztelni Bail Organa emléke előtt.

Kitört a tapsvihár, és fülsiketítő éljenzés hallatszott. Leia rég nem tapasztalt ilyen mértékű lelkesedést. A polgárok valóban megértették az üzenetét? Felfogták, hogy a béke mennyire törekény lett? Arra fogják ösztökélni a szenátorait, hogy lépjenek túl a végeérhetetlen veszekedéseken, és végre úgy vezessék a galaxist, ahogyan az megérdemli?

És Leia ekkor meghallotta az X-szárnyúak hajtóműveinek jellegzetes süvítését. Elkezdődött a katonai parádé. Az ujjongás ennek szült. Még csak nem is hallották az ő utolsó szavait. Csalódott lett, de aligha lepődött meg.

Mialatt odafent a vadászgépek új és látványos alakzatba váltak szét, Leia felsóhajtott, és elindította a platformját vissza, a szenátori lelátók felé. Senki sem figyelt rá, de ettől még ő élvezhette a műsort.

– Ön olyan pesszimista, Leia! – állította Varish Vicly szenátor az ünnepség után, mialatt a törvényhozók egy része ott ácsorgott Bail Organa csillogó szobra körül. Mint minden loneri testét, úgy Varish-ét is selymes, aranyló szőrzet borította, továbbá négy vékony, hosszú végtagja volt, és egyforma könnyedséggel mozgott mind a négyen, vagy csak a két hátsón. Ezúttal csak kettőn járt, míg a másik kettővel hol mutogatott, hol kezet rázott valakivel. – A polgárok természetesen örülnek a légi parádénak. Az X-szárnyúak manőverei sokkal izgalmasabbak, mint a valaha elhangzott legjobb beszéd.

Leia visszasimított egy elszabadult hajtincset a füle mögé, és gondterhelten válaszolt:

– Én csak azt kívánom, bárcsak rá tudnánk venni őket arra, hogy figyeljenek ránk.

– Nézze a dolog másik oldalát – javasolta Varish, és hosszú, vékony orrát feltartva, szélesen mosolyogva integetett valakinek. – A polgárok azért szeretik az X-szárnyúak pilótáit, mert a felkelés nagy harcosainak tekintik őket, igaz? Nem felejtették el a háborút. Csak nagyon régen volt már.

– Igen, azt hiszem – mormolta Leia. Jól emlékezett még arra, amikor tizennégy éves törvényhozóként ült a szenátusban, és határozottan érezte, hogy ő a legfiatalabb a több ezer szenátor között. Manapság néha úgy érezte, hogy ő a legöregebb. A háború alaposan megtépázta a nemzedékét, számos teremtményt elragadott, akiből kiváló vezető lett volna. Jelenleg az ünneplő tömeg-

ben és magában a szenátusban is sokan voltak olyanok, akik még meg sem születtek, amikor lezajlott az endori csata.

A polgárok tekintélyes része egyre jobban élt, és mindinkább elkényelmesedett a béke évtizedei alatt. De Leia nem tudott ellazulni. Folyton aggodalmak gyötörték. Ezt talán annak köszönhetette, hogy fiatal korában folyton menekülnie kellett, mindig számítania kellett arra, hogy bármelyik pillanatban megölhetik vagy elfoghatják. Ezek után senki sem csodálkozhatott azon, hogy a paranoia az élete szerves része lett, sosem tudott tőle teljesen megszabadulni.

– Ugyan már, szenátor! – folytatta Varish. – Ha a vacsoráig nem derül jobb kedvre, leültetem Jogurner gróf mellé, aztán majd... Ó, Feleen! Itt vagyok! – Varish gyorsan megszorította Leia karját, majd elrohant, hogy üdvözlje az egyik barátját.

Leia letörten csóváltgatta a fejét. Minden frivol érdeklődése mellett Varish Vicly értelmes és becsületes volt, s legalább olyan konok néppárti, mint maga Leia, illetve egyike azon kevés szenátoroknak, akiknek a társaságában a hercegnő jól érezte magát – szemben például Jogurner gróffal, aki ugyan jót akart, de semmi másról nem tudott beszélgetni, mint a cheedói whiskykről. Ám Leia még Viclynek sem beszélhetett a legkínzóbb félelmeiről.

Ma már senki sem akar hallani a háborúról – tépelődött magában Leia. – Senki sem akar félni attól, hogy újra ránk köszönt a zűrzavar és a gyilkolás. De hát nem ezért harcoltam? Hogy ne kelljen félniük?

Végignézett a tömegben, szép számmal látott barátokat és ellenégeket. Tai-Lin Garr, aki feltűnő látványt nyújtott jellegzetes vörös köpenyében, éppen néhány vendéggel beszélgetett, akik a közös szülőbolygójukról, a Gatalentáról érkeztek. A szenátor magas kontyba feltornyozva viselte sűrű, fekete haját. Sötét szeméből aggodalmas, sőt komor tekintet sugárzott, ami érdekes módon nem állt ellentétben szelíd mosolyával. A közelében centrista szenátorok sütkéreztek az egyik ígéretes csillaguk fényében. Ransolm Casterfo, a Riosa ifjú küldötte, jóvágású férfi volt. A magas, jóképű, karizmatikus alak még csak a harminckettedik évében járt, és Leia szemében egyszerre tűnt kellően érettnek, ugyanakkor lehe-

tetlenül fiatalnak. A kora révén nem harcolhatott a háborúban, és aligha hajtott végre nagy tetteket. A centristák talán azon szempont alapján választották ki az új vezéralakjaikat, hogy ki mutat a legjobban a propagandaanyagokban. Leia tovább nézelődött, és egyből jobb kedvre derült, amikor megpillantotta Ackbar admiralist. Az öreg mon calamari már a nyolcvanas éveit taposta, mégis elutazott a Hosnian Prime-ra. Semmi sem akadályozhatta meg abban, hogy tisztelegjen Bail Organa emléke előtt.

Leia elindult felé a tömegben, azt remélve, hogy hamarabb ér oda hozzá, mint valaki, aki ismeri a régi időkől.

– Leia hercegnő? – zendült mellette egy dallamos női hang, amit a legtöbb teremtmény csábítónak talált volna. Leia majdnem összerezsent, de az utolsó pillanatban uralkodott magán.

– Leia hercegnő? – folytatta a hölgy. – Válthatnánk néhány szót?

– Á, Carise úrnő! – felelte Leia, és mosolyt erőltetett az arcára.
– Mit tehetek önért?

Carise Sindian úrnő, az Arkanis centrista szenátora ugyanahhoz a generációhoz tartozott, mint Ransolm Casterfo, de még fiatalabbnak tűnt. Ez talán inkább a céljai, semmint a szép arca miatt volt. Ezüstszerű, hosszú köpenyét számtalan ékkő díszítette, ami fennen hirdette a világa gazdasági és politikai erejét.

– Feltétlenül beszélünk kell a Birren kormányzói pozíciójáról – kezdte Carise úrnő. – Mint azt nyilván tudja, Mellowyn úr eltávozott...

– Természetesen tudom, és nagyon sajnálom – szólt közbe Leia. Mellowyn úr az apja távoli rokona volt. Az elmúlt évek folyamán meglátogatta néhányszor, miután az idős férfi azon kevesek közé tartozott, akik még emlékeztek Bail Organára, és a barátjának vallották magukat.

Amikor Leia az apjára gondolt, csakis Bail Organa jutott eszébe. Szívvel-lélekkel őt tartotta az apjának, és ez minden másnál fontosabb volt.

– Nos, a hivatal a vérvonal legidősebb tagjára száll – közölte Carise úrnő, és a cím említésekor felragyogott a szeme. Manapság szinte senki sem vette komolyan az örökletes nemességet, még a nemesi családok tagjai sem. Ám Carise a jelekből ítélve elképzel-

ni sem tudott ennél nagyobb megtiszteltetést. – De mivel Mellowyn úr gyermek nélkül hagyott minket, a cím önre száll.

Leia úgy meglepődött, hogy a szájához kapta a kezét. Remélte, hogy sikerült elrejtene a megrökönyödését. Emlékezett rá, hogy a Birren rituáléi heteken át szoktak tartani. Az apró, álmatag világ a Belső Gyűrűben keringett, és kiválóan megfelelt nyaralás céljára, viszont dühítő száműzetés lett volna egy szenátornak, aki nagy dolgokat akart véghezvinni.

– A cím ma már nem bír igazi tartalommal, nemde? – kérdezte Leia. – Elképzelni sem tudom, hogy a Birren lakói lázas sietéssel keresnek maguknak új, névleges vezetőt.

– De hát a cím! – vágta rá Carise úrnő, és nagyra nyitotta a szemét. – Hogyan tagadhatnánk meg a polgároktól a bizonyosságot, a megnyugvást, amit abból merítenek, hogy a vezetőik tartják magukat az ősi hagyományokhoz?

– Haladéktalanul utasítom a titkárságomat, hogy nézzen utána az ügynek – felelte Leia. Ez volt a hagyományos kibúvója, amikor véget akart vetni egy hivatalos megbeszélésnek. Jól hangzott, de nem ígért vele semmit. Carise úrnő mosolygott, bólintott, és immár elégedetten elfordult.

Az X-szárnyúak ismét átrepültek a tömeg felett. A légi parádé ugyan véget ért, de a pilóták még villogtak egy kicsit, és elszórakoztatták magukat. Most végre nem holmi magasztos célok, sem szent küldetés miatt repültek, hanem csak a repülés örömeért.

Én mikor voltam utoljára ilyen gondtalan? – gondolta Leia. – *Egyáltalán, voltam valaha?*

Valószínűleg soha...

Kevés idő telt el az ünnepség és a díszvacsora között, amelyet Varish adott a néppárti szenátoroknak, s Leiának nem volt esélye pihenni és megnyugodni. Éppen ellenkezőleg, beszélnie kellett a személyzete tagjaival. Ez szerencsére normális beszélgetésnek ígérkezett.

Legalábbis, java részben.

– Milyen csodálatos ünnepség! – lelkesedett C-3PO, mialatt átcsoszogott Leia ovális alakú, tágas irodáján. A délutáni napfény szabadon áradt be az ablakokon, és meg-megvillant a hófehér bútorokon. A droid aranyló burkolata úgy ragyogott, mint ha vadonatúj lett volna. – Milyen dicsőséges társaság! Ki merem jelteni, hogy mindenki, aki eljött, még az unokáinak is mesélni fog erről a napról!

– *Ezt sosem hittem volna – dörmögte annak idején Han, mialatt az ágyon ült ezen a késői órán, a bal karján tartva az apró Bent. – Gyerekem van. Sőt akartam, hogy legyen. És most itt van, és...*

– *... és apa vagy – szólt közbe Leia, azzal közelebb hajolt a férjéhez, és nem állta meg, hogy ne ugrassa. – Csak gondoldj bele, nagyménő: egy szép napon talán nagypapa leszel!*

– *Beszélg csak a magad nevében, édesem – válaszolta Han nevetve –, én nem fogom megérni azt a kort...*

– Leia hercegnő?

Leia kiszakadt a gondolatai világából, és visszatért a jelenbe.

– Elnézést, Greer! – bökte ki gyorsan. – Fárasztó volt a nap. Mit is mondott?

A titkárnője, Greer Sonnel zökkenőmentesen folytatta, mint ha a főnöke nem merengett volna el néhány másodpercre.

– Meghívót kapott Bevicard szenátor fogadására, amit a Coruscanton tartanak majd. Azt válaszoltam rá, hogy meggondolja a dolgot. Most rögtön lemondjam, vagy várjak vele holnapig?

– Várjunk holnapig – válaszolta Leia. Nem akarta, hogy könnyen kiszámítható legyen.

Greer bólintott, és fürgén gépelt valamit az adattábláján. Sűrű, kékesfekete haját egyszerű copfba fogva viselte, és a durva szövésű sál, amit a vállára borítva hordott, a szülőbolygójáról, a Parmarthe-ról származott. Greer mindig is az egyszerű, praktikus dolgokat szerette. Leia tudta róla, hogy nem egykönnyen állt át a szenátusi munkára, valószínűleg azért, mert sok formalitással és még több ostobasággal találkozott. Ugyanakkor, Greer mindig is megfelelt a kihívásoknak, és a tudása rengeteget bővült az elmúlt hónapok során.

– A megszokott vagy extra adag udvariassággal utasítsam vissza? – kérdezte.

– Extra adaggal, azt hiszem. Az őszinteség udvariasságot érdemel. Bevicard egy kígyó, de legalább nem is próbálja palástolni – válaszolta Leia, és a fejét bánatosan csóválva hozzátette: – Manapság ez a legtöbb, amit elvárhatunk egy centristától.

– De hát... – szólalt meg Korrie Sella, az alig tizenhat éves gyakornok, majd észbe kapott, és hátrahőkölve mentegetőzött: – Bocsásson meg, Leia hercegnő! Csak úgy kiszaladt a számon...

– Rá fogsz jönni, Korrie, hogy nem ragaszkodom szigorúan a protokollhoz – felelte Leia, és a szeme sarkából látta, hogy C-3PO felé fordul, kétségkívül mélységesen megdöbbenve attól, hogy akadnak olyanok, akik nem adnak a protokollra. – Mit szeretnél volna mondani?

A lány először olyan ijedtnek tűnt, hogy Leia attól tartott, kínos helyzetbe hozta őt. Azonban, mielőtt visszavonhatta volna a kérdését, Korrie összeszedte a bátorságát, és megszólalt:

– Azt, hogy nem kéne elfogadnia a meghívást? Hogy segítsen baráti viszonyokat és konszenzust teremteni a centristák és a néppártiak között?

– Egy tökéletes galaxisban igen, el kéne fogadnom. De sajnos nem ilyen galaxisban élünk – felelte Leia olyan elcsigázottan, hogy utálta magát érte. Aztán jóval barátságosabban hozzátette: – A meghívás amúgy jelképes, nem őszinte. Ha tényleg elfogadnám, Bevicard halálra rémülne.

Korrie bólogatott, de továbbra is feszengve megkérdezte:

– A két párt valóban ilyen messze van egymástól?

Leia hátradőlve nekitámasztotta a hátát a széktámlának, és megdörzsölgette sajtó nyakát.

– Attól tartok, hogy igen – mondta aztán aprókat bólogatva.

– Ó... – Korrie lehajtotta a fejét, de előtte még Leia észrevette, hogy a lány zavarodott és csalódott arcot vág.

Én is voltam ennyire fiatal. Olyan erősen hittem abban, hogy a kormányzati hatalommal mindent meg lehet valósítani – gondolta a hercegnő. Tizennégy éves korában csatlakozott a Birodalmi Szenátushoz, és egészen addig nem adta fel teljesen a törvények ural-

mába vetett hitét, amíg nem látta a saját szemével az Alderaan pusztulását. Hogy hiányzott az az érzés... hogy végül mindig az igazság győz.

– Megírtam egy az elkötelezettségünkről szóló közleményt, amit el kellene küldenünk a bolygó sajtószolgálatának. Ha megtenné, hogy vet rá egy pillantást, és közölné, hogy milyen változtatásokat szeretne... ha szükség van rájuk... – kérte Greer, közben az adattábláját nyomkodva átküldte a dokumentumot a szenátoroknak. Erre igazából nem volt szükség. Leia pontosan tudta, hogy mi áll benne, ahogyan azt is tudta, hogy a centrista szenátorok milyen finom, álnok célzásokkal fogják teletűzdelni a saját nyilatkozataikat. – Ma délutánra többé-kevésbé végeztünk, Leia hercegnő – tette hozzá a titkárnő. – Egy órája van Vicly szenátor bankettjének kezdetéig. Mit szeretne csinálni?

– Ki akarok szállni – mormolta Leia, mielőtt rájött volna, hogy mi csúszik ki a száján.

Korrie a homlokát ráncolva nézett rá. Greer várt egy pillanattig, majd megkérdezte:

– Elnézést, hercegnő, ezt hogy érti? Ezen a vacsorán nem óhajt rész venni, vagy...

– El akarom hagyni a szenátust. Teljesen ki akarok szállni a politikából – válaszolta Leia, és a lelkében ismeretlen, mámorító érzés kezdett ébredni. *Talán ezt érzi az, aki szabad* – gondolta, és még egyszer kimondta: – Ki akarok szállni!

Második fejezet

– Hát, ezt hallanom kellett! – jelentette ki Han.

A Hosnian Prime és a Theron-rendszer közötti összeköttetés teljesen tiszta volt ezen az éjszakán: semmi háttérzaj, semmi jelzés. Leia tisztán látta a férje arcát, valamint mögötte a theroni lakásuk részleteit és az ablakot. Han szürke dzsekije egy közeli széken feküdt, és az asztalon álló, karcsú üveg csakis aranysárga koréliei brandyt tartalmazhatott. Az ablakon túl apró fénypontok cikáztak, alighanem versenyzők manővereztek a gépeikkel a bolygó híres, feltornyosuló kőalakzatai között.

De mindez semmit sem számított Han mosolyához képest. A hangjából ugyan kétkedés érződött, de a szeme csillogott.

– A szenátus mára politikai mocsárrá változott – folytatta Leia, közben maga alá húzta a lábát, és elkezdte kibontani a haját. A művelet hosszúnak ígérkezett, de mindig megnyugtatta. – És ezt saját maguknak köszönhetik. Palpatine után senki sem akart sok hatalmat adni egyetlen teremtmény kezébe. Így aztán nem volt igazi vezetőnk, csak egy főkancellárunk, aki nem rendelkezett valódi hatalommal. Mon Mothma a karizmájának köszönhetően el tudta intézni a dolgokat, de az utána következő főkancellárok szinte kivétel nélkül...

– Hasznavehetetlenek voltak – fejezte be Han a mondatot a felesége helyett.

– Igen, nagyjából azok voltak – erősítette meg Leia. Annak idején hálás volt Mon Mothmának, amiért összefogta a szenátust, de most már rádöbrent, hogy az asszony megoldásai eltakarták az Új Köztársaság rendszerének alapvető hibáit. Ha Mon Mothma

hamarabb kivonul a politikából, felismerték volna a hibákat? Időben végrehajtották volna a kellő alkotmánymódosításokat? Ezt ma már nem lehetett tudni. – A pártok közötti konfliktusok egyre rosszabbak. A szenátusban minden egyes vita végeérhetetlen civakodássá fajul, ami a hangnemről és a formáról szól, nem pedig a lényegről...

Han folyamatosan bólogatott, de a szeme egyre fényesebben csillogott. Leia régóta tudta, hogy a férje torkig van az egész politikával.

És most végre neki is elege lett.

– Akkor meg miért is ne szállnék ki? – mondta Leia, mialatt kibontotta az utolsó fonatot is, és elengedte a haját, ami így szabadon omlott le a derekáig. – Semmi sem gátolhat meg abban, hogy lemondjak a megbízatási időszakom kellős közepén. Néhány hét múlva bejelenthetem, hogy lemondok. Így elég időm lesz, hogy elvarrjam a szabad szálakat, mialatt megszervezik az időközi választást. Greer máris beleegyezett, hogy megírja a nyilatkozatot... bár egyelőre hipotetikusnak nevezi. Nem hiszi el, hogy képes vagyok megtenni.

– Én sem – vallotta be Han, derűsen mosolyogva. – Figyelj rám, Leia, sosem értettem igazán, hogy miért vagy odáig a politikáért, de valamiért nyilván szereted, mert róla szól az egész életed.

– Tizennégy éves korom óta – tette hozzá elgondolkodva a hercegnő. Kislány korában büszke volt arra, hogy az Alderaant képviseli. Annyira égett a vágytól, hogy fontos dolgokat csináljon... Miért nem kapott még egy kis időt arra, hogy csupán gyerek lehessen? Néha még a hercegnőknek is kellett, hogy játszhasanak... az anyja sokszor megmondta ezt neki, de ő sosem hallgatott rá.

– Már régóta elegend van a szenátusból – folytatta Han. – Ézerszer hallottam már, hogy a frakciók és a zsákutcák miatt mérgeledsz. De az, hogy feladod, az nem rád vall.

– Nem arról van szó, hogy feladom. Csak... szembenézek a tényekkel – állította Leia, majd sóhajtott egyet, felvett egy kefét, és elkezdte kikéfélni néhány fürtje végét. Mostanra megjelent pár acélszürke szál a barnák között. – Nem csinálhatom az örökkéva-

lóságig, Han. Egyszer az én szenátori pályafutásomnak is véget kell érnie. Miért ne történhetne meg most?

Han előrehajolt, talán azért, hogy jobban lássa a felesége arcki-fejezését. Noha még most is kételkedve nézett, látszott rajta, hogy elkezdte megforgatni magában az ötletet.

– Már ne vedd rossz néven – dörmögte aztán –, de mit akarsz kezdeni magaddal?

A kérdés teljesen jogos volt. Leia annyira a felkelésnek és az Új Köztársaságnak szentelte az életét, hogy néha ő is elgondolkodott azon, hogy mi más maradt neki.

De persze maradtak más dolgok.

– Gondolkodtam már ezen – mormolta, és úgy tett, mintha ezúttal is töprengene. – Mi lenne, ha úgy döntenék, hogy a jövőben összevissza röpködök a galaxisban valami gazfickóval?

Han felvonta a szemöldökét, és mutatójával a saját mellkasára bökött.

– Hát, ha csak nem egy másik gazfickóra gondolsz... – mondta Leia, és vidáman felnevetett.

– Hé, hé, hé! Erre a munkára egyetlen gazfickó alkalmas: én! – jelentette ki Han, és megcsóválta a fejét. Csodálkozva? Hitetlenkedve? Leia nem tudta megítélni. Csak az számított neki, hogy a férje melegen mosolygott. Ha Han egyelőre nem is hitte el, hogy megtörténhet, az ötlet mindenképpen tetszett neki.

Leia valahol a lelke mélyén szintén nem hitte el, hogy képes lesz rá.

A házasságuk alatt sok időt töltöttek külön. Túlontúl sok időt. Ennek oka java részben Han nyughatatlan természete volt, de nem lehetett az egész az ő hibája. Leia tudta, hogy ő maga túlságosan beleragadt a politika mocsarába. De most végre tehetett valamit azért, hogy a dolgok megváltozzanak.

– Valóban úgy érzed, hogy élveznéd egy versenyző életét? – kérdezte Han. – Ide-oda pattognál egyik rendszertől a másikig, hajókon élnél, és sosem tudnád előre, hogy mi lesz a következő úti cél?

– Ez nem sokban különbözik attól, amit a felkelés idején csináltam – jegyezte meg Leia.

– Talán nem – ismerte el Han, és oldalra billentette a fejét.
– De attól még eléggé vad életmód. Biztos, hogy ezt akarod?

Ebben volt némi túlzás. Han gyakran versenyzett jótékonyági alapon, és ugyanúgy szeretett szponzorálni egy-egy versenyt, mint részt venni rajtuk. Elutazott a Theronra, hogy felügyelje az Öt Kard nevű híres bajnokságot, ami alaposan próbára tette a pilóták tudását minden területen, az atmoszférarepüléstől kezdve egészen a hipertéri navigációig. Másként megfogalmazva: Han Solo felelt azért, hogy mindenki betartsa a szabályokat. Jóllehet sok időt töltött versenyeken, lelkiismeretesen és felelősségteljesen irányította a szállítóvállalatát. Ide-oda utazott a galaxisban, de ez az életmód messze esett a csempészek veszélyes életétől.

És a szenátus pangó vizéhez viszonyítva? Han világa paradicsomnak tűnt...

– Szabadság és kaland – mondta halkán Leia, és sóhajtott egyet.
– Igen. Ezt akarom.

Han pár pillanatig némán tanulmányozta a feleségét, aztán elvigyorodott, és megjegyezte:

– Azt azért tudod, hogy ha te és én eltöltünk három hónapot ugyanazon a hajón, szinte biztos, hogy kinyírjuk egymást?

Leia közelebb hajolt a képernyőhöz, és ravaszkásan mosolyogva visszakérdezett:

– De az a három hónap jó szórakozásnak ígérkezik, nemde?

Arra a régi-régi utazásra gondolt, amit együtt tettek a házasságuk elején, és ami rengeteg civakodással kezdődött. Ugyanakkor, mindvégig kettesben lehettek, senki sem zavarta őket, és végül sokkal kellemesebb dolgokkal múltatták az időt. Az időzítést tekintetbe véve Leia csaknem biztos volt abban, hogy ezek vezettek oda, hogy hónapokkal később Ben megszületett.

– Ó, jól fogjuk érezni magunkat! – ígérte Han, és végighúzta az ujját a kamera lencséjén, mintha ezzel megsimogathatta volna a felesége arcát. – Ezt nyugodtan elhiheted...

Másnap a szenátusban Leia folyton arra gondolt, amit Han mondott, és újra meg újra megforgatta magában, mint egy álmo-

dozó fiatal lány. De közben nevetségesnek is érezte az egészet, és ritkán fordult elő vele, hogy a szenátusi ülések alatt valami így elterelte a figyelmét.

Viszont a szenátusban manapság kevés dolog történt, ami megérdemelte a figyelmet.

Leiat a centristák tapsa rángatta vissza a jelenbe. A tágas, lapos és végtelenül őrjítő csarnokban ült, s a konzoljára lepillantva Ransolm Casterfo képét láthatta a monitoron. A férfi éppen meghajolt éljenző társai előtt, mit sem törődve a néppártiak tüntető hallgatásával. Leia gondolatban lejátszotta magának a szenátor utolsó szavait... igen, amiatt panaszkodott, hogy a néppárti politikusok hányan jelentek meg a szoboravató ünnepségen. Ha más szavakkal is, de ugyanazokat a dolgokat mondta el, amiket más centrista szenátorok elmondtak ezen a napon, bár tény, hogy sokkal választékosabb fogalmazással. A centristákat mindez semmivel sem érdekelte jobban, mint a néppártiakat – automatikusan reagáltak így. Mialatt Leia végignézett az óriási termen és az ezernyi világ képviselőin, az a benyomása támadt, hogy egy színházi közönséget lát, ami erőlködik, hogy kibírja egy unalmas darab utolsó jelenetének végéig.

– Hány centrista szónokot hallgattunk meg eddig? – kérdezte halkán C-3PO-tól, aki néha elkísérte az ülésekre, hogy felvételt készítsen. Már ha történt valami, amit érdemes volt megörökíteni...

– Tizenhetet, hercegnő, és valamennyien a szoboravató ünnepségen elkövetett protokollszegésekről szólt – közölte C-3PO, és szokásához híven örült, hogy képes volt pontos választ adni. Aztán oldalra fordította aranyló fejét, és jóval halkabban hozzátette: – Azt kell mondjam, hogy az etikett ezen pontjait illető figyelmük... jócskán eltúlzott.

Leia majdnem felnyögött. C-3PO úgy gondolja, hogy a centristák eltúlozzák a protokoll miatti aggodalmaikat? Ez nagyon-nagyon rossz jel volt.

Megérintette a képernyőjét, hogy előhívja a napirendi pontokat, és bólintott egyet, csak úgy magának. Biztosra vette, hogy a szenátorok hamarosan befejezik a beszélgetést, és figyelni fognak.

Ekkor az egyik moderátordroid bejelentette:

– A szó most Yendor követé, aki a Ryloth képviselőjében kíván beszélni.

Leia kihúzta magát, hogy jobban lássa a bevonuló követet. A magas twi'lek tiszteletet parancsoló látványt nyújtott. Sötétbarna köpenyt viselt, hosszú, kék lekkui lelógatok egészen a háta közepéig. Leiát ugyan vagy száz méter választotta el a férfitől, a kameradroidok szorgos munkájának köszönhetően jól látta őt a monitorain. A háború alatt találkoztak, amikor Yendor még vadászpilótaként szolgált. Legfeljebb tucatnyi alkalommal futottak össze, és csak pár szót váltottak egymással, de a hercegnő így is jobb kedvre derült attól, hogy lát valakit, akit még a háború idején ismert meg.

– Üdvözlöm önöket, nagyra becsült szenátorok! – köszönt Yendor. Jóllehet jócskán benne járt már a korban, és egy hosszú bottal segítette a lépteit, most teljes magasságában kiegyenesedve, büszkén állt. – Önök közül sokan jól ismerik a bolygóm és a népem történelmét. Évszázadokig szenvedtünk a huttok és mások bűnszervezetei miatt. A Birodalom uralma alatt még több nehézséget kellett elviselnünk. Csupán az utóbbi két évtizedben, az Új Köztársaság korában nyertük vissza a függetlenségünket, és csak azóta kormányozzuk saját magunkat. Jóllehet nem léptünk szövetségre más világokkal, tiszteljük önöket, és nagyra értékeljük a békét, amit az Új Köztársaság adott a galaxisnak.

Leia tapsolt, és sokan mások is így tettek, néppártiak és centristák egyaránt. A Ryloth független világ maradt, nem lett tagja az Új Köztársaságnak, így aztán senki sem mondhatta róla, hogy valamelyik párthoz tartozik. Emellett a huttok sokat tettek azért, hogy mindenki megvesse és gyűlölje őket.

Yendor főhajtással köszönte meg a tapsot, majd folytatta:

– Most viszont a függetlenségünk veszélybe került. A huttok elvesztették a korábbi hatalmuk java részét, míg mások rohantak, hogy a helyükre lépjenek. Ezek közül a legveszélyesebbek azok a kartellek, amelyeket niktók irányítanak.

– A niktók évszázadokon át szolgálták a huttokat – jegyezte meg C-3PO. Ezzel Leia is tisztában volt, de nem vesztegette az időt arra, hogy ezt közölje a droiddal. Ezenfelül tudta, hogy C-3PO úgy-

is elmondja azt, amit el akar mondani. – Nekik sosem volt igazán független kormányzatuk. Szinte saját világuk sem.

Ekkor Yendor követ sokkal élesebb hangon beszélt tovább:

– Palpatine bukása után az Új Köztársaság számos ígéretet tett. Ezek egyike úgy hangzott, hogy a bűnszervezetek soha többé nem lesznek olyan erősek, mint amilyenek a Birodalom korában voltak. Változtattak a pénzvilágot érintő törvényeken, és megígérték, hogy járőröket küldenek a hajózási útvonalakra, hogy megvédjék a Ryloth-t és más világokat a nagyszabású bűnözői tevékenységtől. Ám ezek az intézkedések alig hoztak eredményt, és járőröket alig láttunk, holott már több mint húsz év telt el. Időközben a kartellek ismét kezdtek erőre kapni.

Leia szégyenkezett emiatt, és remélte, hogy más szenátorok is így éreznek. A sok értelmetlen veszekedés közepette a törvényhozóknak ismét sikerült megfelelni a lényegről. Eljött a perc, hogy megfizessenek a tétlenségükért, és félő volt, hogy szokás szerint a kisebb, szegényebb világok – mint a Ryloth – fizetik majd a legnagyobb árat.

– Van egy kartell, ami különösen nagy veszélyt jelent a szektorunkban közlekedő hajókra – folytatta Yendor. – Jóllehet az információink hiányosak, gyanítjuk, hogy ez a bűnszervezet máris majdnem akkora és olyan erős, mint a legnagyobb hutt szervezet volt fénykorában. Csak azt tudjuk, hogy a hajóinkat támadások érik, hogy a kereskedőinktől védelmi pénzt szednek, és hogy a kartellt egy Rinnravin Di nevű kajain'sa'nikto vezeti, illetve, hogy az egyik támaszpontjuk a Bastatha bolygón van.

A szenátorok mindenütt sugdolózni és beszélgetni kezdtek, pártállástól függetlenül. *Rég hallanunk kellett volna erről a fickóról* – vélte magában Leia, és csalódott dühében a fogait csikorgatta. *– Régi tudnunk kellene egy ilyen hatalmas kartellről. De persze senki sem figyel arra, ami igazán számít.*

Yendor felemelte a kezét, részben azért, hogy figyelmet kérjen, részben pedig, hogy jelezze: a beszéde végéhez közeledik.

– Ma Rinnravin bűnszervezete veszélyt jelent a Ryloth jövőjére és a szektorunkban zajló kereskedelemre. Holnap talán már az Új Köztársaság törvényes rendjére lesz veszélyes, ahogyan a hut-

tok azok voltak a Régi Köztársaság és a Birodalom idején. Mindezek miatt arra kérem a szenátust, hogy vizsgálja meg Rinnrivin Di kartelljének hatalmát és befolyását, és tegye meg a szükséges lépéseket a rend helyreállításáért, részben a Ryloth, részben a galaxis összes lakója érdekében.

A csend csak pár pillanatig tartott, aztán szinte mindenki egyszerre kezdett beszélni és kiabálni. Szenátorok bökdösték a termináljukat, az ülést lebonyolító droidok sorban megjelenítették a képernyőkön a különféle véleményeket.

Egy ottegai beszélni kezdett a hangsugárzójába, ami a közös nyelvre fordította a szavait:

– Hogyan lehetünk biztosak abban, hogy a küldött információi pontosak?

Megszólalt Giller szenátor is, egy idős centrista, aki még most is minden egyes napon viselte a háborús kitüntetésait:

– Hallani híreket arról, hogy a twi'lek bűnszervezetek is léteznek! Ez talán csak egy kísérlet arra, hogy a twi'lekek velünk takarítsák el a riválisaikat!

A fején ékköves hajpántot viselő Carise Sindian úrnő következett:

– A szenátorok nem holmi bolygóközi csendőrök, akiket ki lehet küldeni, hogy vizsgáljanak meg apró-cseprő vétségeket. Gondolnunk kell a hivatalunk tekintélyére! Tényleg azt akarjuk, hogy közönséges nyomozókká váljunk?

Vicly Varis hátrasimította aranyló szőrét, és kijelentette:

– Ez rendszeren belüli ügy. Még ha az érintett világok az Új Köztársasághoz tartoznának is, márpedig ezt nem mondhatjuk el sem a Ryloth-ról, sem a Bastatháról, a szenátus túllépné a hatáskörét, ha beavatkozna.

Leiának valamiért a Jabba palotáját belengő bűz jutott eszébe. Ott minden lehelet zsírtól és vagy féltucatnyi illegális anyag füstjétől szaglott. Felidézte magában a karbonitba fagyasztott Han eltorzult vonásait, valamint a gúnyos röhögést, amit a szörnyetgek hallattak, mialatt Luke az életéért küzdött a rankor fészében. És megint érezni vélte a nyakára csatolt fém nyakörv súlyát...

Legalább annyira gyűlölte Jabbát, mint Palpatine Császárt. De a Jabba iránti érzéseiből egy sokkal kielégítőbb végeredmény született.

Yendor ezalatt előregörnyedt, és a botjára támaszkodva állt, Leia pedig rájött, hogy a twi'lek sokkal megviseltebb, mint amilyenek eddig mutatta magát. Átutazott a galaxison, hogy beszéljen egy olyan testület előtt, amiben a legtöbb twi'lek még most sem bízott, abban a reményben, hogy elér valamilyen változást, amitől a népének jobb lesz a sorsa. És a szenátorok erre megint csak veszekedéssel reagálnak?

Leiának ekkor egy furcsa gondolata támadt, ami hirtelen újult erőt adott neki. Úgy érezte, talán képes lesz tenni még valami jót, mielőtt lemond, és mindörökre kiszáll a kormányzati politikából.

Felállt, és jelzett a moderátordroidoknak, hogy azonnal szeretne felszólalni. A szenátorok ritkán kaptak engedélyt erre, de ő már hónapok óta nem élt ezzel a jogával. A lebegő kameradroidok elindultak felé. A szeme sarkából látta az egyik képernyőn saját magát, ahogy ott állt hosszú fehér ruhában, míg őszülő haja egyetlen fonatba kötve lógott le a hátán. Milyen fenségesnek és hivatalosnak hatott... milyen méltóságteljesnek... Senkinek sem lehetett oka gyanakodni, hogy el fog térni a fő irányvonalaktól.

Így aztán hatalmas elégedettséget érzett, amikor bejelentette:

– Tiszteletre méltó szenátorok! Az a véleményem, hogy a Ryloth küldötte fontos ügyre hívta fel a figyelmünket, egy olyanra, ami nem tűr halasztást. Ennélfogva önként vállalom, hogy lefolytatom a vizsgálatot. Haladéktalanul elhagyom a Hosnian Prime-ot, és útnak indulok a Bastatha felé!

Néma csend borult az ülésteremre, amit Leia a pusztá megdöbbenésnek tulajdonított. Mikor történt meg utoljára, hogy valaki felállt a szenátusban, és felajánlotta, hogy elvégez egy fontos munkát?

Nagyon régen. Túlontúl régen – gondolta Leia. De a pokolba is, átkozottul jó érzés volt!